

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2421/2564

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ก. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. 2559 มาตรา 47, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 50, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 148/2, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 4, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 26, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 286, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองฎีกาว่าจำเลยทั้งสองไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ แต่เมื่อความผิดดังกล่าว จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองย่อม รับฟังเป็นยุติได้ตามฟ้องโจทก์ การที่จำเลยทั้งสองฎีกาโต้เถียงข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่นนอกจากที่ ให้การรับสารภาพและเป็นฎีกาข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นฎีกา จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมา แล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 47 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 5, 50, 148/2 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26, 78 พระราชบัญญัติ สถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 3, 4, 26 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 4, 9, 11 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 9, 10, 52 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 282, 286 จำเลยทั้งสองให้การ รับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 5, 50 (3), 144 วรรคหนึ่ง (เดิม) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (3) (7), 78 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 3, 4, 26 พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 4, 9 วรรคสอง, 11 วรรคสอง พระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6 (2) (ที่ถูกลบ 6 (2) (เดิม)), 9 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง, 52 วรรคสอง (เดิม) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น กระหนาบความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันตั้งสถานบริการโดยไม่

ได้รับอนุญาต ปรับคนละ 10,000 บาท ฐานร่วมกันเป็นนายจ้างให้ลูกจ้าง เป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการ ปรับคนละ 20,000 บาท ฐานร่วมกันชักจูง ส่งเสริม และยินยอมให้เด็กกระทำความผิดไม่สมควร ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ฐานร่วมกันเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี และฐานร่วมกันค้ำมนุษย์ เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 5 ปี และปรับคนละ 200,000 บาท ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 100,000 บาท ฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี จำคุกคนละ 5 ปี และปรับคนละ 200,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละครึ่งลงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานร่วมกันตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต คงปรับคนละ 5,000 บาท ฐานร่วมกันเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการ คงปรับคนละ 10,000 บาท ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี คงจำคุกคนละ 2 ปี 6 เดือน และปรับคนละ 100,000 บาท ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ คงจำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 50,000 บาท ฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี จำคุกคนละ 2 ปี 6 เดือน และปรับคนละ 100,000 บาท รวมจำคุกคนละ 4 ปี 18 เดือน และปรับคนละ 265,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 4 ปี แต่ให้คุมความประพฤติจำเลยทั้งสอง โดยให้จำเลยทั้งสองไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้ง ภายในกำหนด 2 ปี และให้จำเลยทั้งสองทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 40 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ข้อหาอื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ขอให้ไม่รอการลงโทษจำเลยทั้งสอง ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี จำคุกคนละ 5 ปี ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ จำคุกคนละ 1 ปี และฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี จำคุกคนละ 5 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละครึ่งลงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี คงจำคุกคนละ 2 ปี 6 เดือน ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ คงจำคุกคนละ 6 เดือน และฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี คงจำคุกคนละ 2 ปี 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 4 ปี 18 เดือน เมื่อรวมโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว คงจำคุกคนละ 4 ปี 18 เดือน และปรับคนละ 15,000

บาท ไม่รอลงโทษจำคุกและไม่คุมความประพฤติจำเลย ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จากพยานหลักฐานในสำนวนได้ความว่า จำเลยที่ 1 เป็นเพียงพนักงานเก็บเงิน ไม่ได้เป็นหุ้นส่วนของร้านที่เกิดเหตุ ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นผู้จัดการร้านและจดทะเบียนเป็นเจ้าของร้าน จำเลยทั้งสองไม่มีอำนาจควบคุมดูแลการทำงานของผู้เสียหายทั้งสอง โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานว่าร้านที่เกิดเหตุเป็นสถานประกอบกิจการค้าประเวณีหรือมีเด็กขายบริการทางเพศ ผู้เสียหายทั้งสองไม่ได้ค้าประเวณี จำเลยทั้งสองจึงมิได้กระทำความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ และฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี นั้น เห็นว่า ความผิดดังกล่าวเมื่อจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองยอมรับฟังเป็นยุติได้ตามฟ้องโจทก์ การที่จำเลยทั้งสองฎีกาดังกล่าวเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่นนอกจากที่จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพและเป็นฎีกาข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นฎีกา ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ พ.ศ.2559 มาตรา 47 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า มีเหตุสมควรรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีของผู้เสียหายทั้งสองซึ่งเป็นเด็กอายุ 16 ปีเศษ และ 17 ปีเศษแม้ผู้เสียหายทั้งสองจะยินยอม แต่เป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมและศีลธรรมอันดีของประชาชน เป็นการหาผลประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงผลเสียหายที่จะเกิดแก่เด็ก ครอบครัว ชุมชนและสังคมส่วนรวม จึงเป็นเรื่องร้ายแรง จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพว่าร่วมกันกระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษ จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของผู้ลงทุนในกิจการ และเป็นผู้ขอจดทะเบียนพาณิชย์ของกิจการร้านที่เกิดเหตุเป็นผู้มีส่วนได้เสียในผลกำไรของกิจการโดยตรง อันเป็นที่มาของการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก จึงไม่สมควรรอลงโทษจำคุกให้ ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้นอย่างไรก็ตามสำหรับจำเลยที่ 1 แม้เกี่ยวข้องร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 2 และมีส่วนในการรับเงินผลประโยชน์ในการค้าประเวณีของผู้เสียหายทั้งสองโดยทำหน้าที่แคชเชียร์ของร้านแต่ไม่ปรากฏว่ามีพฤติการณ์ในการชักชวนหรือแนะนำให้มีการค้าประเวณี และลักษณะเป็นเพียงลูกจ้างของร้าน จึงเห็นควรรอลงโทษจำคุก เพื่อให้โอกาสได้กลับตนเป็นพลเมืองดีโดยลงโทษปรับจำเลยที่ 1 อีกสถานหนึ่งและคุมความประพฤติไว้ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดของจำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ปรับ 100,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ ปรับ 50,000 บาท อีกสถานหนึ่ง และฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี ปรับ 100,000 บาท อีกสถานหนึ่งลดโทษให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง ความผิดฐานร่วมกันเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี คงปรับ 50,000 บาท

ฐานสมคบกันค้ำมนุษย์ คงปรับ 25,000 บาท และฐานร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีซึ่งมีบุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณี คงปรับ 50,000 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 ปี 18 เดือน และปรับ 140,000 บาท โทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 4 ปี นับแต่วันที่อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยที่ 1 ฟัง ให้คุมความประพฤติจำเลยที่ 1 โดยให้จำเลยที่ 1 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้ง ภายในกำหนด 2 ปี และให้จำเลยที่ 1 ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 48 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ส่วนความผิดและโทษของจำเลยที่ 2 และนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ชนากานต์ อีริเวชพลกุล · สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ · สมชัย ทิฆมาอุตมากร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2421/2564>